

5.30, Kautokeino

Vchod do muzea byl poničený. Dvojitými dveřmi zejícími do kořán se navalil sníh. Vločky zmrazené ledovým vichrem se mísily se střepinami vytlučeného skla.

Scénu právě zalila světla sněžného skútru, který prudce přibrzdil před budovou.

Řidič vězící v těžké kombinéze se nemotorně rozběhl ke vchodu. Energicky si třel tváře a snažil se zapudit zlé tušení.

On a jeho žena se v tomto zapomenutém koutě dálného norského severu usadili v předturistické éře. Kautokeino bylo při jejich okouzlení Laponci a nadání k výrobě šperků to pravé místo, kde mohli obě svoje vášně pěstovat.

Léta se ženou trpělivě budoval jedno z nejbizarnějších míst v zemi. Nad údolím vyrostl shluk desítky asymetrických staveb, jedna vedle druhé. Helmut sejmul svítilnu nad vchodem a pustil se do neradostné prohlídky interiéru. Jeho „zakázané město“, jak mu občas přezdívali, pobuřovalo některé estéty přes Laponsko a budilo nedůvěru u sámských řemeslníků. Helmut si osvojil laponské techniky zpracování stříbra a stal se jedním z nejlepších znalců v kraji. Poskytl tomuto řemeslu

rozptýlenému kočovnictvím prestižní výstavní prostor a vrátil mu jeho výsostné postavení. To, že vyhrál, pochopil Helmut v den, kdy mu Isak Mattis Sara, náčelník mocného laponského klanu osady Vuorje na západ od Karasjoku, přinesl březovou kolébku z dětství, aby ji vystavil v budově zasvěcené způsobu laponského života. Teď měl jednu z nejkrásnějších severoevropských sbírek.

Helmut vešel do další, rozlehlé místnosti věnované sbírkám ze střední Asie. Stříbrné ozdoby a keramika byly na místě. Všechno vypadalo netknuté.

Náhle zaslechl tlumený praskot kroků na střepech. Kroků, které se podle všeho blížily od vchodu. Znehybněl a naslouchal. Sály se nesla slabá ozvěna. Helmut zatajil dech a poslouchal. Instinktivně chňapl po afghánské dýce zavěšené na stěně a zhasl svítilnu.

„Helmute!“

Úlevně vydechl.

„Tady. V afghánském salonku!“ křikl. Dýku vrátil na stěnu.

Po pár vteřinách se objevila zachumlaná silueta tápající směrem k němu. Podle objemné bachratosti kombinézy hned poznal novináře.

„Johane, co tady proboha děláš?“

„Zavolala mi Berit. Asi před půl hodinou odtud viděla odjíždět skútr.“

Zaražený Helmut pokračoval v obhlídce. Všechno se zdálo na místě. Že by vstupní dveře rozbil nějaký opilý mladík? Ten dojem ještě zesílil, když konečně došel do poslední místnosti, do „bílého sálu“, kde byly shromážděné poklady laponského umění, nejkrásnější kusy šperků z jemně tepaného stříbra.

Vtom si Helmut všiml dveří do skladu. Byly pootevřené, klikla utržená. Někdo ji surově vyrval. Sevřel se mu žaludek.

Prostornou místnost vzápětí zaplavilo ostré světlo. Převážně